

питанням національної безпеки, суверенітету, що забезпечує цілісність держави, економіки і збереження особистої інформації громадян.

Здавалосьь, на перший погляд зазначене питання не є суттєвим, і не заслуговує на фіксацію у Стратегії, але це не так. Українці довіряють державним органам, установам, тобто державі свою особисту, корпоративну інформацію, відповідно повинні мати впевненість, що держава зможе їх захистити – створить необхідні інструменти, підготує персонал, які забезпечать безпеку в мережі, та переконає, що правоохоронні органи ефективні в боротьбі з кіберзлочинами.

Звісно це не всі питання Стратегії, які, на нашу думку, є недосконалими, спірними, але її прийняття це позитивний крок зроблений на державному рівні, в напрямку забезпечення кібербезпеки України. Ефективне дотримання вже існуючих законів є найкращим засобом боротьби з кіберзлочинцями.

Список використаних джерел:

1. David Masson To SMBs, Cybercriminals Don't Discriminate [Електронний ресурс] / Masson David Режим доступу: http://www.huffingtonpost.ca/david-masson/cybercrimebusinesses_b_12988538.html.
2. Cybercrime figures prompt police call for awareness campaign [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://www.theguardian.com/uk-news/2016/jul/21/crime-rate-online-offences-cybercrime-ons-figures>.
3. Europol's 2016 Internet Organised Crime Threat Assessment (IOCTA) [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://www.europol.europa.eu/newsroom/news/relentless-growth-of-cybercrime>.
4. Cyber Crime [Електронний ресурс] Режим доступу: <https://www.fbi.gov/investigate/cyber>.
5. Mehr Ressourcen für die Bekämpfung von Cyber-Kriminalität [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://www.cybersicherheitsrat.de/cybersicherheitsrat-deutschland-e-v-und-die-deutsche-polizeigewerkschaft-erklaeren-polizei-droht-kampf-gegen-cyber-kriminalitaet-zu-verlieren>.

Єфімов В. В.

доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності та спеціальної техніки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

ЩОДО НАПРЯМІВ ФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ У ПРОТИДІЇ ЕКОНОМІЧНІЙ ЗЛОЧИННОСТІ

В основу державної аграрної політики фахівцями визначається покладення концепції паритету доходів сільгоспвиробників, яка є набагато ширшою від паритету цін та полягає у вирівнюванні доходів сільгоспвиробників з доходами працівників інших галузей економіки і передбачає комплекс спрямованих на це заходів: підтримання цін на промислові ресурси для сільського господарства, субсидування виробництва окремих видів сільськогосподарської продукції, створення сприятливого податкового режиму для аграрних підприємств, поліпшення соціальних умов [1].

Потрібно змістити акценти урядової інтервенції в аграрну сферу економіки, зосередивши державну підтримку на виробництві ресурсів для агропромислового комплексу. В умовах дефіциту державного бюджету, аграрними експертами вказується на дві альтернативи: або підтримувати ціни на продукцію сільського господарства, або субсидувати виробництво ресурсів для нього. В цілому існують оптимальні економічні господарські механізми, що дозволяють змусити розвиватися будь-яку галузь економіки. В даному випадку вражаючим чинником є наявність економічної злочинності, яка як хвороба руйнує позитивну динаміку базових галузей економіки (АПК).

Ефективна організація планування роботи з протидії економічним злочинам у АПК можлива тільки на основі всебічного уявлення оперативного працівника про виробничу, фінансово-господарську та інші діяльності суб'єктів господарювання, якої можна досягти тільки при правильно організованому інформаційному забезпеченні. Територіальна розпорошеність підприємств АПК, вихід на зовнішньоекономічний рівень деяких з них, до того ж наявність в цій системі дій високоорганізованих злочинних формувань, об'єктивно потребує найвищому рівні взаємодії різних оперативних підрозділів Національної поліції України, постійний обмін інформацією між ними в інтересах організації дієвого планування роботи в досліджуваній сфері [2, с. 33].

Способи вчинення вищевказаних злочинів слід класифікувати за повнотою структури, суб'єктивним складом, формою вини, в залежності від інструментів реалізації злочинного задуму, масштабу злочинної діяльності, положення, повноважень і місця професійної діяльності співучасників злочину. У відповідності до розробленої криміналістичної класифікації суб'єктів вказаних злочинів виділяють такі їх інформаційні групи, як: дирекція фондів; начальники (керівники) структурних підрозділів на місцях; начальники регіональних відділень; начальники відділів бухгалтерського і фінансового обліку, фінансово-економічних відділів; начальники управлінь; керівники установ і державних інспекцій та ін. [3, с. 34].

Для забезпечення ефективності протидії економічній злочинності, і безпосередньо в агропромисловому комплексі, а також збереження бюджетних коштів, які виділяються на розвиток агропромислового комплексу, необхідний належний рівень взаємодії з підвідомчими організаціями міністерства аграрної політики і продовольства, виконавчими органами, які реалізують державну соціально-економічну політику в сфері сільського господарства. Активна робота оперативних підрозділів по напрацюванню оперативних позицій, налагодження взаємодії з усіма контролюючими організаціями і державними органами,

здіяними у сфері реалізації державних програм розвитку агропромислового комплексу, дозволить вчасно отримувати оперативну значиму інформацію для виявлення і припинення економічних злочинів [4, с. 67].

Проведений економіко-правовий аналіз проблем регулювання підприємницької, управлінської, фінансової та зовнішньоекономічної діяльності підтверджує необхідність вдосконалення нормативно-правових актів з ряду питань регулювання фінансово-господарських процесів. Аналізуючи прийняті за роки існування України як самостійної держави законодавчі та нормативні акти, виступи керівників нашої держави, можна зробити висновок про відсутність розуміння в Україні необхідності системного підходу до боротьби з економічною злочинністю.

Нечасто ними пов'язуються проблеми протидії правопорушенням службових осіб органів влади та управління з боротьбою з економічною злочинністю. В останні роки вчені нашої держави викладають ідею легалізації прибутків економічних злочинців. У той же час легалізація означає узаконення протиправної діяльності, адже під легалізацією в кримінології розуміють усунення причин і умов, які призводять до вчинення злочинів, тобто створення умов, які забезпечують можливість і необхідність виконання в державі діючих норм законодавства. Економічна злочинність порушує баланс громадської політики щодо розподілу матеріальних благ, оскільки шляхом протиправних діянь значна група керівників господарюючих суб'єктів отримує матеріальну вигоду за рахунок інших працівників, які чесно заробляють незначні кошти для забезпечення власного фізичного існування. Фактично вони змушені забезпечувати шляхом сплати податків і обов'язкових платежів соціальну стабільність і благополуччя держави, чим успішно користуються економічні злочинці. Таким чином, економічна злочинність серйозно протистоїть благополуччю громадян держави, які представляють основу її функціонування. Тому передумовою для налагодження нормальної життєдіяльності України є здатність правоохоронних органів ефективно протидіяти і боротися з економічною злочинністю [5, с. 34].

Як висновок, необхідно підкреслити про те, що недоліки в організації та проведенні правоохоронними органами України заходів з протидії економічним злочинам у базових галузях економіки (агропромисловий комплекс) викликаються внутрішніми факторами, які поєднуються з проблемами нормативно-правового характеру. У законодавчому порядку не вирішена проблема відповідальності конкретних осіб за проведення через офшорні зони експортно-імпортних операцій з стратегічною сировиною. Для виведення економіки України з тіні крім заходів спеціального характеру необхідно внести зміни в діючі або розробити нові нормативно-правові акти. Таким нормативно-правовим актом, в першу чергу, має бути Закон України «Про протидію економічній злочинності». Де буде чітко визначено конкретні склади злочинів згідно з Кримінальним кодексом України, а також врегульовано питання до суб'єктів, які повинні здійснювати протидію економічній злочинності. Тільки після проведення зазначених дій, буде доцільним вести діалог щодо формування повноцінної державної аграрної політики на основі концепції протидії

економічній злочинності.

Список використаних джерел:

1. Черевко Г.В. Державне регулювання економіки в АПК: Навч. посіб. – К.: Знання, 2006. – 339 с.;
2. Ефимов В. Особенности планирования работы по предупреждению хищений бюджетных денежных средств в агропромышленном комплексе Украины / Владимир Ефимов // *Legea si Viata*. – 2016. - № 11/2. – С. 31-33;
3. Ефимов В. Особенности криминалистических характеристик экономических преступлений в аграрных комплексах России, Белоруссии и Украины / Владимир Ефимов // *Legea si Viata*. – 2017. - № 2. – С. 30-34;
4. Ефимов В. К исследованию теоретико-методологических основ формирования экономической безопасности агропромышленного комплекса как составляющей части национальной безопасности Украины / Владимир Ефимов // *Legea si Viata*. – 2017. - № 3. – С.65-68;
5. Ефимов В. Особенности криминалистических характеристик экономических преступлений в аграрных комплексах России, Белоруссии и Украины / Владимир Ефимов // *Legea si Viata*. – 2017. - № 2. – С. 30-34.

Ілляшенко С. М.

завідувач кафедри маркетингу та управління інноваційною діяльністю Сумського державного університету, доктор економічних наук, професор;

Нагорний Є. І.

доцент кафедри маркетингу та управління інноваційною діяльністю Сумського державного університету, кандидат економічних наук

УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ З ПОЗИЦІЙ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА

Економічну безпеку підприємства розглядають як стан ефективного використання його ресурсів і існуючих ринкових можливостей, які дозволяють попереджувати внутрішні та зовнішні загрози і забезпечують його тривале виживання і розвиток на ринку у відповідності з його місією [1].

В умовах становлення економіки знань інформація і знання стають основними засобами й предметом суспільного виробництва, вони визначають конкурентоспроможність, як окремих підприємств, так і національних економік у цілому. Практика лідерів економічного зростання на різних рівнях узагальнення (держави, галузі, окремої організації тощо) свідчить, що їх успіх